

FOLK OG LAND

NR. 8, 23. ÅRGANG

LØRDAG 27. APRIL 1974

LØSSALG KR. 2,—

FIDUS:

NASJONAL UNGDOMSFYLKING

En følge av de borgerliges unorske politikk

Ovenstående — etter våre begreper nokså treffende — tegning har vi «knabbet» i den østtyske «Neues Deutschland». Vi håper tegneren, professor Beier-Red, unnskylder at vi har «redigert» den, slik at den passer til norske forhold.

Som det nu etterhvert vil være blitt kjent for de fleste opplyste mennesker her i landet, er Nasjonal Ungdomsfylking en skremmende trussel mot demokratiet, fremskrittet og folkehelsen. Selv ble jeg for alvor klar over ungnasjonalistenes betydning da mine øyne falt på en melding i Morgenbladet for 22. mars med overskriften «Seier for nazi-holdning». Meldingen var trykket med sensasjonens fete typer, og gjengav et oppslag i den engelske boulevardavisen Daily Express. Vi siterer fra Daily Express/Morgenbladet:

«Norges Arbeiderparti-regjering som er i mindretall i Stortinget, har besluttet at ingen fremmedarbeidere skal få adgang til landet fra og med juli-måned, med mindre de er av nordisk opprinnelse. Beslutningen er en forbløffende seier for den nazi-inspirerte NASJONAL UNGDOMSFYLKING, som arbeider under slagordet «NORGE FOR NORDMENN»».

Så langt Daily Express/Morgenbladet. Det skulle være unødvendig å kommentere innholdet i dette oppslaget, det taler for seg selv. Bakgrunnen for det er imidlertid mer interessant. Re-

gjeringen Bratteli vedtok som kjent for en tid siden å bremse på importen av arbeidskraft fra land utenom Norden. Dette skjedde etter

Det danske bladet «Ugens Rapport» bragte for en tid siden en, man får vel si nærmest oppsiktsvekkende, artikkel om affæren med den fremmede u-båten i Sognefjorden sist høst. Som man vil huske, ble den offisielle utgangen på det hele, at u-båten unnslopp midt foran øynene på den kgl. norske krigsmarine, som var på hjemmebane og hadde alle fordeler på sin side.

Det danske bladet kan fortelle, at u-båten allikevel ble senket. Forfatteren, Poul Andreassen, vet endog hva slags type det dreide seg om: nemlig en 1200 tonns koloss av W-klassen, som russerne lot bygge i 50-årene. Som kilde oppgir bladet «indviende kredse i eller nær det norske forsvarsministerium».

press fra Landsorganisasjonen, som ut fra sunn egeninteresse var redd konkurransen fra store mengder ikke-europeiske «gjestearbeidere».

Denne beslutningen ble utrolig nok utsatt for et krasst angrep fra Morgenbladet. Det er noe av det verste vi har lest av hyklerisk, spissborgerlig svada. Her heter det blant annet:

«Vi bør se på fremmedarbeiderne som gjester. Vi har opplæring og arbeide å tilby dem».

Regjeringens beslutning karakteriseres som «... snever og provinsiell».

Morgenbladet er sjokkert over at de fremmedarbeidere som heretter tas imot må kunne lese og skrive.

«Hvorfor i all verden skal grensene stenges totalt i et helt år? Og hvorfor skal vi bare motta dem som kan lese og skrive?».

spør det såkalte konservative hovedorgan på Eidsvolds plass. Dets konklusjon leses med vantrø øyne:

«Det eneste riktige måtte jo være å ta imot NETTOPP analfabeter som verden er full av, og så lære dem å lese og skrive her hos oss...».

Således vurderes bastardiseringen av Norge i Morgen-

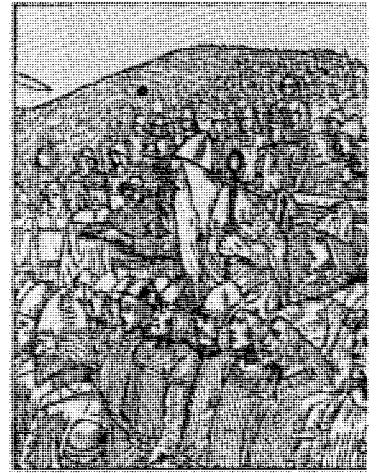
bladet — artikkelen stod kort tid før Daily Express-meldingen. Tydeligere kan vi ikke få demonstrert forfallet i den borgerlige konservatisme.

Fremmedarbeider-innvandringen er ofte nok blitt vurdert i Folk og Land. Biologisk og kulturelt er den ødeleggende. Nylig offentliggjorte undersøkelser i Frankrike og Sveits har vist at den er skadelig også samfunnsøkonomisk sett — vurdert såvel fra «vertslandets» som fra avgiverlandenes side. De eneste som på kort sikt har fordel av denne moderne slavehandel er de enkelte storbedrifter, med andre ord storindustrien. Bak Morgenbladets gammel-liberalistiske sprogblomster øyner vi den egentlige oppdragsgiver.

Denne sak føyer seg inn i et mønster som vi i lengre tid mener å ha hatt under observasjon. Eller mer presist uttrykt: Den forteller om et mønster i full oppløsning.

Det har ihvertfall i etterkrigstiden vært tale om en konservativ eller borgerlig høyreside kontra en sosialis-

(Forts. fra side 8)

«Nordboen lader andre være i fred, indtil tingenes ting nødvendiggør øksehugget. Han ved nemlig, at det parlamentariske kompromis ikke er løsning i sig selv, men kun er henholdende. I alle forhold kender han kun løsningen: enten — eller! — Slik skriver vår danske medarbeider Haba i en artikkel om «Dyret og Norden» på side 5.

Av innholdet for øvrig:

HVA ER LANDSSVIK OG HVEM ER LANDSSVIKER? (side 3)

GALLUP OM SVIK (side 4)

P-PILLER OG RELIGIONS-PSYKOLOGI (side 4)

«EN FOLKEFIENDE» (side 4)

KURSUS I FASCISME (side 5)

MENINGER OM POLITIKK Vår faste kommentar (side 5)

Og meget annet...

HVA HENDTE I SOGNEFJORDEN?

Ble u-båten likevel senket?

Da den fremmede u-båten ble oppdaget en dag i november, begynte en u-båtjakt, som man må tilbake til Den 2. verdenskrig for å finne maken til. En NATO-manøver til sjøs ble avblåst og en rekke fartøyer ble i all hast dirigert til Sognefjorden. Dessuten sattes det inn spesialbygde britiske helikoptere med avansert elektronisk utstyr til oppsporing av neddykkede u-båter. Og i slutten av november 1973 gjenlyder drønnene fra de første dypvannsbomber mellom Sognefjordens høye fjell. Dertil ble det satt inn en sonarstyrt og uhyre treffsikker anti-u-båtrakett av typen Terne III. Likevel slapp altså båten unna.

Men det er bare offisielt, hevder det danske bladet.

Det er riktig at én u-båt kom seg ut av de kritiske farvannene, men det var en annen u-båt. For — hevder artikkelforfatteren — det var nemlig ikke en, men to u-båter i Sognefjorden samtidig. Og begge var russiske!

Mens den ene lå «standby» ute i fjordgapet og utenfor tremils-grensen, begav

den andre seg innover fjorden. Den ble oppdaget, men hadde ingen mulighet til å slippe unna, da nordmennene stengte Sognefjorden med en sonar-sperring så tett at ikke en sild kunne passere uten å komme på radar-skjermen.

Den førstnevnte u-båten forsøkte å komme sin kollega til unnsetning ved å seile forsiktig inn i Sognefjorden, (Forts. side 6)

En russisk u-båt i W-klassen — samme type som var på ferde i Sognefjorden.

HVA ANDRE SKRIVER

Vi sakset fra:

National-Zeitung

(München, Bayern)

På en usedvanlig positiv måte har Kreml nu bedømt sine forbindelser med Bonn. Moskvas regjeringsorgan «Isvestija» skriver begeistret at «Årene som er gått siden Moskva-avtalen ble undertegnet, betegner ikke bare et vendepunkt i forholdene mellom de to land, men tilkjennegir også en ny etappe i folkenes liv over hele Europa». De påfølgende avtaler med «DDR», Polen og Tsjekkoslovakia har «slått en bresje i den muren, hvorved reaksjonære krefter ville isolere Vest-Tyskland fra den historiske utvikling». Denne bresje gjør det mulig for Bonn «å følge en tilpasningsdyktig og effektiv linje i utenrikspolitikken til fordel både for landet som helhet og for resten av Europa».

Hva var det Bismarck sa ved en tilsvarende anledning: — Når mine fiender roser meg, da har jeg gjort en tabbe!

to the POINT

(Johannesburg)

Hvor mange ubehageligheter ville ikke Syd-Afrika-Sambandet ha spart seg for, hvis det hadde vært offisielt ateistisk! For da kunne Kirkenes Verdensråd iallfall sett på det med en viss velvilje — eller i det minste forholdt seg nøytralt til Syd-Afrikas politikk. Slik omtrent må man vel tolke de bemerkninger dr. Lukas Vischer kom med siste uke i Johannesburg, og herr Vischer blir betegnet som «en leden-

de teolog» av verdensrådets avdeling for «tro og orden». Da han ble spurt om hvorfor Kirkenes Verdensråd ikke befattet seg mer med rasismen i land som Uganda eller Russland, svarte han at siden Syd-Afrika hevder at det bygger på et kristent grunnlag, «ligger det i selve situasjonen, at her står Kristi navn virkelig på spill».

Dr. Vischer taler med to tunger, i likhet med sine øvrige rådskollegaer, som også «bekjemper rasismen». I det ene øyeblikket hører vi at beløpene, som KVR bevilger til terroristene, brukes til skoler og sykehus. To minutter senere heter det at KVR «helst ikke vil stille betingelser for hvordan midlene skal benyttes». Det er de samme falske talemåter som rådet så ofte benytter når det forkynner sin «sosiale rettferdighet» i Kristi navn — en rettferdighet, som håndheves ved å likvidere forsvarsløse menn og kvinner, ved tortur og bestialiteter, som gjør hele rettferdighets-idéen meningsløs. Hvis, som dr. Vischer så pent uttrykker det, hensikten med hans program ikke «er å øke voldsanvendelsen, men å hindre dens opptrapping», da er verdensrådets handlinger det største stykke hykleri, som noensinne har kastet blå i øynene på kirkens folk verden over.

White Power

(Arlington, Virginia)

Aleksander Solsjenitsyn, den dystre russiske dikter med et fjes som minner om et ortodokst ikon, forårsaket slik redsel i Kreml at man besluttet å landsforvise ham. Hans siste bok, Archipelag Gulag, forteller den skrekkelige historien om konsentrasjonsleirene og folkemord-kampanjene mot det russiske folk siden den utenlandsk-inspirerte bolsjevik-revolusjonen i 1917.

For nasjonalsosialistene er ikke dette noe nytt: de har lenge visst at kommunismen er jødisk, og at den har ført til likvideringen av omkring 50 millioner gojim under forsøket på å beholde taket på Russland. Det avisene ikke forteller oss om Solsjenitsyn, er at han er antisemitt! En artikkel i Jerusalem Post (14.11.72), som bare er beregnet på jøder,

inneholdt en hysterisk for-dømmelse av den russiske forfatter. «Han legger skylden for den russiske revolusjon på jødene», het det, akkurat som tsartidens nasjonalister (som visstnok skal ha fått en bra omtale i Archipelag Gulag).

«Solsjenitsyns første roman, The first circle, er et åpent angrep på jødene», heter det videre i Jerusalem Post. «Romanen har en rekke jødiske roller, som uten unntagelse er kjeltringer, forrædere og provokatører... Det russiske folk blir således presentert som et offer for en utilgivelig jødisk grusomhet — en meget utbredt oppfatning hos dagens anti-kommunister.

The Thunderbolt

THE WHITE MAN'S VIEWPOINT

(Marietta, Georgia)

I de senere år har massemediene flommet over av hysteriske utfall fra såkalte «eksperter», som har bekymret seg om den såkalte «befolknings-eksplosjonen» i Amerika.

Egentlig er det bare fire viktige kjennsgjæringer man behøver å være klar over når det gjelder innbyggerantallet i Amerika. Den første er at fødselstallet i Amerika har vært for nedadgående siden 1820 — en periode på 150 år!! Den andre er at fødselstallet nu befinner seg på sitt laveste punkt i historien. Den tredje er at fødselstallet nu ligger under «erstatnings»-nivået for første gang i Amerikas historie! I 1972 var tallet 2,03 barn pr. familie mens erstatningsgrensen er 2,1 barn pr. familie. Den fjerde kjennsgjærning er at den ikke-hvite delen av befolkningen øker raskt, mens den hvite nesten står stille.

Eftersom helheten utgjøres av summen av enkelthetene, kan vi se at Amerika hurtig forvandles til et ikke-hvitt land...

Dette skvldes den massive og kjedereaksjonslignende

(Forts. side 8)

Definisjon:

Verdenshistorie, står det i vårt uoffisielle leksikon, er de store menns biografier.

LOUIS KRISTIANSEN:

MØTE MED EN HEDERSMANN!

Olav Hauge på Leira

I strømmen av de store og merkelige hendelser som har fylt vår bevissthet i vinter, vil jeg nevne en: NS-mannen, småbrukeren og bygdekunstneren Olav Hauge på Leira i Valdres fylte den 9. april 70 år. I nærvær av noen få og gode venner markerte han milepelen med et gilde av gammelt, germansk merke.

Når jeg vil risse en heders-rune over Olav, så vet jeg også at det er umulig å få med annet enn det viktigste. Så mangfoldig rikt og vekslende som denne mannens liv har vært, kan det bare bli et lite streiftog.

Olav så dagens lys den 9. april 1904, og fikk den barn-dom og oppvekst som ble de fleste småbrukersønner til del på den tiden. Tidlig viste han lyst og anlegg til det kunstneriske, selv om den praktiske side av saken først ble aktuell i voksenalder. Sine musikalske anlegg arvet han etter sin far, Andreas Hauge, en vidt berømt langeleikspiller. I årene 1930-31 gjennomgikk Olav, på Valdres Landbruks- og Yrkeskole, kurser i snekkeri, treskjæring og smide, hvor han i alle fikk høyeste karakter.

Men dagliglivet krevde også sitt, og tidens spørsmål trengte på og avkrevde ham svar. I den for bøndene vanskelige tid i slutten av tyve-årene, satt Olav som krets-mann i Norges Bondelag; et hverv som han skjøtte med heder.

En mann som Olav, med hans åndelige legning og utpregede nasjonale sinnelag, kunne naturligvis ikke unngå å se det store i de idéer som Vidkun Quisling og Nasjonal Samling sto for. Selv om han ikke meldte seg inn i partiet før høsten 1940, så levde han for og i denne idé-verden. Medlemskapet var

da bare den naturlige konsekvens av en lang og rik modningsprosess. Og dette skinner igjennom selv i hans alders høst, i trygg forvisning om den nasjonale idé som folkets eneste redningsplanke. Under okkupasjonen fylket han seg med likesinnede under Rikshirdens faner, og deltok på de fleste samlinger og stevner; bl.a. på Domkirkeodden — der han forøvrig henrykket et stort og takknemlig publikum med sin tolkning av folkemusikk.

I denne vanskelige tid, som okkupasjonen var, hadde han bl.a. vervet som korn- og kjøttkontrollør, og ble, tross denne utsatte post, meget godt likt. Ved frigjøringen og det påfølgende rettsoppgjør, fikk han se hvor langt dette strakk seg. Han ble arrestert den 10. mai av noen av bygdens «kristelige» foregangsmenn. (Hans 80 år gamle far ble satt i hus-arrest under beveget vakt.) Olav satt i 3 konsentrasjonsleire: Birken på Fargernes, Bondelia ved Gjøvik og på Astjern. Men selv under denne harde tiden bevarte han sin ubrytelige ro og sitt håp om en bedre framtid for folk og land på et nasjonalt grunnlag.

Jeg har kjent Olav i bare to år, men har den store ære og glede å kunne regnes blant hans venner. Av utseende er han ingen kjempe, men hans hjerte er som et hus med en uendelighet av rom: Der er plass for alle mennesker av en god vilje.

Å sitte og studere de kunstverk han tryller frem med kniver og jern, er som å erkjenne at enkelte mennesker kan litt mere enn andre og litt mindre enn Gud. Han dikter sin rike naturfølelse inn i sine treskjærerarbeider og legger noe udefinert og uforgjengelig (Forts. side 6)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

... BARE STÅPLASSER? ...

Et tema som interesserer svært mange, er den såkalte «befolkningseksplasjon», et fenomen som vel må karakteriseres som spesifikt for vår tid. Med jevne mellomrom offentliggjør våre massemedier meldinger om hvor mange mennesker fler det er blitt her på jorden siden sist — og hver gang konkluderes det med, at hvis formeringen fortsetter som hittil, vil det bare bli «ståplasser» igjen om så og så mange år.

I midten av 1973 var verdens befolkning kommet opp i et antall av rundt 3,8 milliarder sjeler. Med den nuværende formeringshastighet vil tallet være ca. 8 milliarder om 40 år. Hvis et menneske, som blir født idag, får leve til det når den gjennomsnittlige levealder — som er 70 år — vil det måtte dele plassen med 15 milliarder mennesker. For barnebarna blir det enda trangere: 60 milliarder mennesker vil Jordens befolkning telle på deres tid.

Det er ikke vanskelig å skjønne at et begrep som «ståplass» vil trenge seg på, når man sitter og opererer med slike utregninger. På den annen side skjønner man jo også, at en slik situasjon selvsagt ikke vil kunne oppstå — noe vil inntreffe innen vi når så langt.

Men i mellomtiden fortsetter folketallet å øke. Man viker uvilkårlig tilbake for tanken på hva som egentlig kommer til å skje, dersom menneskene ikke selv greier å løse problemet. Det som hittil er blitt prestert på området barnebegrensning, har bare kunnet utsette denne krisen.

Med overbefolkning følger ikke bare problemet mangel på plass — i tillegg kommer ernæringsvanskelighetene, som er en del av det samme problemkompleks. I vår tid har man ved avansert teknikk kunnet «utnytte mulighetene» langt bedre enn tidligere generasjoner hadde håp om, men i praksis har dette vært ensbetydende med «pining» av både mennesker, dyr og jord med ytterligere et problem som resultat: nemlig forurensningen.

Selvsagt melder det seg folk som har «løsningen». — Hvis vi bare gjør slik og slik... osv. Der er også dem, som hevder at det slett ikke eksisterer noe problem. Det er plass og mat nok — Hvis vi bare... osv. Erfaringsmessig opptrer imidlertid ikke menneskene slik som det her forutsettes. Jevnfor bare forsøkene på å avskaffe krig, hjemmebrenning, umoral, kriminalitet etc. etc. Det er så lett — hvis alle bare... osv.

En side som er lite påaktet ved denne saken, er at vi etter alt å dømme allerede ER for mange. Og vi eksisterer egentlig bare ved å fortrenge eller utrydde andre livsformer, som også er en del av skaperverket. Vår «tynning» av ressursene gir oss en forsøpling, som overbelast naturens kretslop og på lengre sikt kanskje er farligere enn selve overbefolkningen.

Når det gjelder andre livsformer, løser menneskene lettvis slike problemer. Hvis reinens slaktevekt synker så meget at den blir «ulønnsom», da sier man at det er «overbefolket» på Hardangervidda, og skyter ned et passende antall, slik at det atter blir «normale» tider. Dette må menneskene selv gjøre fordi de har utryddet ulven. Sin egen overbefolkning kan de forståelig nok ikke regulere på den samme måte. Menneskeheten løper altså løpsk, fordi den ikke lenger har andre fiender enn moder natur og — seg selv.

Man må ha oss unnskyldt, men vi har liten tro på at den såkalte menneskehet skal overfalles av fornuft i siste akt — spesielt ikke i tider som disse, da ufornuften sitter i høysetet som aldri før.

Foruten å håpe på et «under» eller en ny «oppfinnelse», er det nok realistisk å regne med naturens klassiske regu-

HVA ER LANDSSVIK?

Og hvem er landssviker?

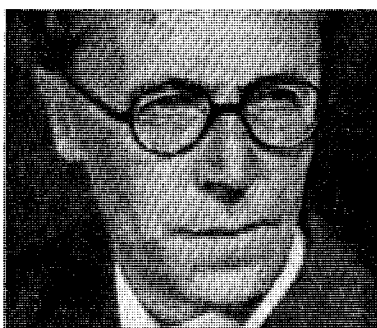
Spørsmålet er blitt aktuelt etter at vi har fått to «landssvikere» på Stortinget. Medlemmer av Nasjonal Samling ble ensidig stemplet som Landssvikere av Nygårdsvold og hans regjering, som i høy grad hadde bruk for syndebukker for å vende det norske folks oppmerksomhet bort fra egne misgjerninger og forsømmelser. Regjeringen kom hjem fra London med landssvikanordningen i kofferten. Så hendte det forunderlige som ikke er til å fatte: Nygårdsvold fikk samtlige borgerlige partier i Stortinget og hele rettsapparatet med på sette i gang det skandaløse rettssvik mot en gruppe mennesker, som hadde ment å gagne sitt land og å verne om norske interesser overfor okkupanten.

Etter 30 år er det fremdeles visse personer som har interesse av å opprettholde myten om et rettfærdig og anstendig oppgjør med «landssvikerne». Den største del av den norske presse støtter godt opp om denne svindel og historieforfalskning. Folk flest må fortsatt holdes i uvitenhet om hva som virkelig har skjedd.

Hvem kan man nå med mer eller mindre rett beskjulde for å ha begått landssvik? La oss se på det!

Landssvikoppgjøret burde ha begynt med:

1. Riksrett over Nygårdsvold og hans regjering, hvis justisminister (Terje Wold) beordret Oslo politi (til hest) å eskortere tyskerne inn i byen.

Terje Wold, justisministeren som loset fienden inn i Oslo.

leringstiltak: Krig og uår. De er allerede tilstede i rikt monn. Muligens vil de også få følge av en forurensningsfarsott inntil menneskeheten er satt tilbake til et forsvarligere stadium.

Kampen om ressursene og rommet er allerede i gang, og den skjerpes fra dag til dag. Det folk som også har tatt denne side av saken med i beregningen, og truffet de riktige disposisjoner i tide, vil ha de beste utsikter til å kunne få se den nye jord.

Kynisk? Det er mulig. Men er ikke realismen alltid det?

Administrasjonsrådet, som leverte ammunisjon til tyskerne mens krigen ennå pågikk.

2. Administrasjonsrådet, som mens krigen ennå pågikk her i landet satte igang arbeidet på Kongsberg og Raufoss ammunisjonsfabrikker, verkstedene på Horten, Framnes og Aker etter ordre fra tyskerne.

3. Stortingets president-skap og de stortingsrepresentanter som var med og ville avsette kongen og regjeringen.

4. De kommunale myndigheter som oppfordret folk til å ta seg arbeid på flyplasser og festningsverk osv. mens krigen fortsatte nord i landet.

5. Alle tyskerarbeidere.

6. Brakkebaroner som ydet fienden tjenester.

7. Pål Berg (Høyesterettsjustitiarius) og biskop Berggrav, den siste sammen med tyske offiserer drog opp i Østmarka og oppfordret norske soldater til å nedlegge våpnene, og følge med til Oslo, så skulle de få grid (se Thomas Bonnevie: «Høyesterett og riksrådsforhandlingene» og prost Hedems mange skrifter).

Bjørn Vardås: «Rettsliv og rettsstat» side 64 skriver: «Hr.adv. Henning Bødker, regjeringsadvokat, formann i Hovedstyret for den norske Sakførerforening var også formann i direksjonen for A/S Konstruksjon. Dette firma drev tyskerarbeid og var

landets største profittfirma med en omsetning av 53 millioner kroner (1940 kroner). Firmaet bygde viktige anlegg for tyskerne, bl.a. tennishallen på Skaugum for Terboven

Politiet foreslo direksjonens formann Henning Bødker tiltalt for landssvik. Men Riksadvokaten henla saken med den begrunnelse at Bødker ikke hadde skjont at det var bistand til fienden han drev med».

Statsrådene Johannessen, Ravner og Sandberg som sammen med Quisling og Hagelin gikk tyskerne til hånde (som det heter) i omtrent 1½ år, ble frifunnet, frikjent. De hadde nok begått landssvik ved å overtrent str.l. § 86 sa «retten», men de hadde ikke skjont det. De var nemlig ikke medlemmer av NS.

Norges Banks gullbeholdning var ført ut av landet. Men i Oslo satt direktør N. Rygg med et gummistempel som det sto Norges Bank på. Og så hadde Rygg en seddelpresse. Tyskerne gikk til Rygg og ba om penger, og de fikk penger. Til slutt 11 milliarder (1940 kroner) fikk tyskerne av Rygg. Rygg siktet ikke for bistand til fienden. Han var nemlig ikke medlem av NS. I såfall ville det vel ha blitt livsvarig på Akershus i det minste. Men når en gammel dame (ikke medlem av NS) hadde gitt noen kroner til NS sosiale hjelpeorganisasjon, så var det landssvik, og hun måtte ut med flere titusener kroner i bot. Hun var nemlig formuende.

Det måtte være smigrende for NS-folk å få rettslig fastslått at selv den minst begavede av de passive NS-medlemmer sto på et langt høyere intelligensnivå enn regjeringsadvokaten, de tre statsrådene og direktør Rygg.

(Forts. side 6)

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter føddest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Gallup om svik

Det må da være noe galt i helte-nasjonen Norge, når 33 prosent av befolkningen ifølge Gallup er villige til å godta at landsforrædere skal sitte i landets høyeste råd?

Siden dette er en ungdomsspalte for unge nasjonalister, så må vi kunne gå ut fra at den slags Gallup-resultater må være deprimende lesning. Det kan ikke være rare samholdet i en nasjon hvor 33 prosent nærmest «gir blaffen» i hvem som styrer? Og hvis et såpass stort prosent-tall er villig til å godta forrædere i Stortinget, kan vel heller ikke nasjonen være noe særlig influert av nasjonalfølelse!

Eller ligger løsningen på det merkelige Gallup-resultat på et annet plan? Vi kan vel gå ut fra at alle de spurte forstod at bakgrunnen for Gallups undersøkelser var de to tidligere NS-medlemmenes inntreden i stortinget via SV. Og da oppfattet vel også de fleste spørsmålet som om det var innstillingen til tidligere medlemmer i Nasjonal Samling det dreide seg om. Og da ble resultatet straks mer positivt!

Vi tror nemlig ikke at det norske folk ennå er blitt så forstokket at de ønsker å se folk de oppfatter som landsforrædere i landets høyeste styreorganer! Selvsagt vil de parter som sto steilt mot hverandre under siste krig, fortsatt være overbevist om at akkurat DE hadde rett. Men når nå 33 prosent av befolkningen er villig til å godta tidligere NS-folk på Stortinget, betyr ikke det da at det er iferd med å skje en forandring i folks holdning til begrepet NS? Kanskje vil neste generasjon være istand til å oppfatte at forskjellen i holdning mellom jøssing og NS, IKKE var et spørsmål om nasjonal eller unasnjonal.

I såfall kan ikke begrepet unasnjonal brukes på nasjonalistpartiet Nasjonal Samling!

Nei, holdningsforskjellen mellom seierherrene, som ble kalt «patrioter», og de som tapte, «landssvikerne», lå i det at man også på begge sider — på nordmenns vis — hadde sin høyst hellige overbevisning om hvilken av stormaktene det var verd å satse på! Hva som ville være best for Norge, var hva som motiverte de beste på BEGGE sider!

På den måten vil man igjen kunne vaske av den

skammen man klebet ved nasjonen den dag man gikk opp og tok verdensrekorden i landssvik! Bortsett fra enkelte kommunistiske terrorgrupper, kjempet hjemmefront og utefront, hird og frontkjemper — alle for Norges ve og vel. Jøssingene var på den «rette» siden — de vant. Hvem som hadde rett vil historien gi svaret på! Vi er ikke like sikre på at det nødvendigvis må være de seirende.

Forhåpentligvis er det noen av de foranstående tanker de 33 prosent har gjort seg!

EN FOLKEFIENDE

Jeg overvar Fjernsynsteaterets oppførelse av dette stykke her om dagen, og kunne ikke unngå å legge merke til i hvor stor grad dette mestestykke av Ibsen har aktualitet i dagens politiske situasjon.

Neste gang De leser stykket eller ser det oppført, skal De gjøre følgende eksperiment: Som byfogd Stock-

mann setter De en høyremann, som redaktør Hovstad en fra Arbeiderpartiet, som Billing en SV-representant, boktrykker Aslaksen skulle det være unødvendig å si står på «venstre-lina», som den «gode» liberaler han er. Kaptein Horster kan man bytte ut med en ung ALP-velger.

Dr. Stockmann gjenstår da som den store stygge ulven, nasjonalisten, han som elsker sitt folk og sitt land høyere enn partiet! Ibsen skrev dette stykket i 1882. Er det noen som motsier meg, hvis jeg sier han var minst 50 år forut for sin tid? Man kjenner jo til eksempler der han er blitt sensurert fordi han er blitt oppfattet som «nazist»(!)

Det er faktisk et under at dette stykke oppføres i dagens «demokratisk-parlamentariske» Norge. Hadde Ibsen levet idag, ville han blitt arrestert og trakassert slik som Hamsun. For det er utvilsomt en del «nazistiske» sannheter dr. Stockmann får overøst sine medborgere:

Flertallet har ALDRI rett i et parlamentarisk system. Partivesenet maler dets velgere sammen til en grøt, der alle mener likt og ingen tør ha sine egne meninger av frykt for den offentlige opinion (den 5. statsmakt?).

Dessuten gjør dr. Stockmann noe som kjennetegner ekte nasjonalister: han lar

Henrik Ibsen — en av nazismens forløpere i Norge?

Noznen:

P-piller og religions-psykologi

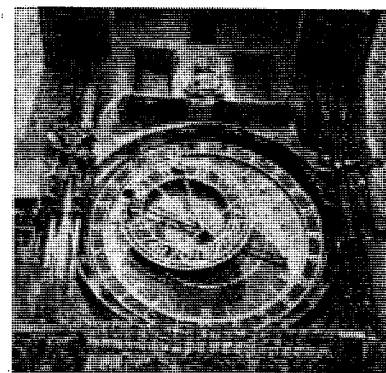
Der bør komme en dyptgående samfundsdebat etter Charlotte Strandgaards og Nele Rues ungdomsudsending i fjernsynet for nylig om «Den store Opfindelse». Den store opfindelse var P-pillen, som ved sin fremkomst skapte høyestemte forventninger om frihed og likestilling med det andet køn for alverdens kvinder. I udsendingen fik vi, syv år efter, en række tvivlrådige kvindesvidnesbyrd om pillens fysiske og psykiske langtidsvirkninger — omdannelser af blodet, vægtforstyrrelser, depressioner, manglende seksuel glæde, kunstig indtrædt overgangsalder og risiko for ufrugtbarhed. Og bag den konkrete medicinske sag anede man et kompleks af psykologiske sociologiske og politiske problestillinger, hvis rækkevidde er ukendt. Dybest set drejer det sig måske om en afdækning af en grundlægende forvriddning i vort teknologiske bestemte kultur-mønstre i forhold til grundbetingelserne for menneskets eksistens.

Den hellige tid

Vi har tilsyneladende ikke tænkt på, hvad der sker, når vi ændrer menneskets kemi og griber ind i et rytmisk forløb, der er naturbestemt. Måske skal vi gå til de religions-psykologiske og etnografiske videnskaber for at forstå betydningen af de rytmer, som et moderne samfund på mangfoldige måder — altså ikke blot med P-pillen — sætter ud af kraft. Den rumænske religionspsykolog Mircea Eliade har skrevet en række bøger om forskellen mellem primitive kulturers forhold til tid og rum. Eliade påpeger, at mennesket på en og samme tid hører hjemme i to tids-systemer: «den løbende tid» og «den hellige tid». Den løbende til (den, som grækerne kaldte kronos) er den tid som ikke har andet indhold, end det som tilfældige historiske begivenheder fylder i den. Den kommer aldrig tilbage. «Den hellige tid» (den, som grækerne kaldte Kairos) er en cyklisk gentagelse af et meningsfyldt indhold. Alle religiøse kulturer har deres tyngdepunkt i i den hellige tid. Mennesket deltager aktivt gennem sine riter i fuld-

sine ord løpe ut i handling. For hva var det som ga (og gir) de nasjonalistiske regimer vind i seilene uten nett-opp viljen til handling?!

Øhrn.

Endegyldig afsakraliseret viser tiden sig som en vaklende og hensvinnende strækning, som uden at standse fører til døden.

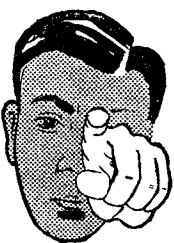
byrdelsen af den stadig genkommende rytme af skabelse, død og nyskabelse. I årets og livets fester og højtidder genoplever mennesket mytologiske dramaer, som er en gentagelse af urbegivenheder. Mennesket fornyr livet og naturen, helbreder sine sygdomme og vinder sin ungdom tilbage i denne rituelle medleven i undergangens og opstandelsens kræfter. Og den dybeste rytmen i den hellige tid er naturligvis kvindens månedsrhythme omkring skaberkraften i hendes krop.

Rytme-bevidstheden

Den skæbnegivne resignation over for det cykliske gentagelsesforløb er U-landenes ulykke. Tanken om fremskridt hører den løbende tid til. På den anden side er vi måske ved at opdage, at udnyttelsen og udbytningen af den løbende tid er ved at blive I-landenes ulykke. Det fører til lineære kulturer, som stadig er på rejse bort fra forudsætninger, som aldrig kan kaldes tilbage, ind i nye udfordringer, som aldrig før er set. I-landene opnår deres fremskridt ved at neddæmpe virkningerne af naturens rytme. De overvinder døgnets og årets rytme af undergang og opstandelse igennem elektrisk lys og andre kunstgreb. Og dermed forsvinder bevidstheden om den skabende og meningsfyldte gentagelse. Eliade siger, at vor depression hænger sammen dermed: «Endegyldig afsakraliseret viser tiden sig som en vaklende og hensvinnende strækning, som uden at standse fører til døden».

Et nyt kirkeår er lige begyndt*) — en rest af «hellig tid» i vor kultur. Måske vil energi-krisen gengive os lidt af naturens rytme. Faktisk var der færre depressioner under krigen.

*) Dette er skrevet høsten 1973.

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

SISTE: KURSUS I FASCISME!

Vi har mottatt en innbydelse fra noe som kaller seg «Nordens folklige akademi» i Kungälv. Det skal nemlig avholdes et kurs i fascisme sammesteds, og man regnet formodentlig med at vi trengte en innføring i «faget». Etter å ha studert timeplan og brosjyren forøvrig, tror vi at vi takker nei, som det heter.

Innledningsvis sies det i brosjyren at «Fascismen også er en av vårt århundredes mest påtrengende politiske bevegelser. . . . Likevel er det, og har det alltid vært, fundamentalt uklart hva «fascisme» egentlig er for noe. Betydningen av ordet har, alment sett, aldri vært annet enn sprikende, både i fascis- mens blomstringstid i 1930-årene, og idag. Ut fra slike tankeganger er det at akademiet lager et kurs om fascisme. Formålet med kurset er tredelt: 1/ bygge et innhold inn i ordet og begrepet fascisme, 2/ bruke det i forskjellig sammenheng og 3/ studere det ut fra en pedagogisk synsvinkel.»

Det er farlig å dømme noe på forhånd, men vi synes ærlig talt at dette ikke ser særlig tillitsvekkende ut. Hva menes med å «bygge et

innhold inn i ordet osv.»?

Skal man komme frem til en hensiktsmessig «definisjon» av begrepet på tvers av dets historiske innhold, slik at det lettere og mer troverdig kan passe inn i moderne propagandabruk? Det er kanskje derfor man har satt som forutsetning at ingen vet, eller noensinne har visst, hva fascisme er. Dermed lettes kursdeltagerne i innføringen.

Den propagandistiske hensikten med dette kurset blir tydeligere når man så går videre til punkt 2 i formålsbeskrivelsen. Der står det at man skal «bruke ordet i forskjellig sammenheng». Av timeplanen fremgår at omtrent det eneste aktuelle tilfellet som skal behandles, er Chile. Men ifølge en tilleggsopplysning skal det til gjengjeld vies større plass enn timeplanen røper. Dertil har man fått Henry Notaker fra NRK (vi hadde nær sagt selvfølgelig) til å være kursleder akkurat da.

Ellers ser vi av akademiets brosjyre, at «lærere i folkehøgskole, gymnas og ungdomsskole som deltar i kurs ved akademiet, får permisjon med løn». Og det garanterer selvfølgelig «Kyrkje- og

DYRET OG NORDEN

Om et særtræk ved nordboen

Det er en kjent sag, at vi her i Norden behandler vore dyr godt, og at ligefrem sjelsrå eller blot tankeløs mishandling af værgeløse dyr hører til sjældenhederne. Den opsigts en sådan sag straks vil vække i offentligheden og den enstemmige forømmelse, den bliver genstand for, er beviser herpå.

Anderledes i Syden. Sydboens respekt for et dyrs liv er meget ringe. Alle vil kende bl.a. beskrivelsen af det radmagre, overlæssede æsel, der med spark og slag drives frem af ejeren. Eller tænk på spanierens særlige form for «forlystelse», den hæslige tyrefægtning, hvor de stakkels tyre ikke har skygge af chance overfor de velbevæbnede «folkehelte», toreadorerne.

Går vi endnu længere mod

undervisningsdepartementet».

Tiden trenger så avgjort endel informasjon om fascisme. Men når det er blitt nødvendig, tror vi det skyldes «opplysning» av den type nevnte akademi vil gi. Så derfor altså: Tiltredes ikke.

syd til de husdyrholdende folk i Nordafrika eller mod øst til Forasien, vil tilstandene vise sig at være om muligt værre. Alle disse farvede folk nærer en næsten græseløs foragt for dyrene.

På spørsmålet om, hvorfra Nordboens respekt for dyrene stammer, vil de fleste være tilbøjelige til at svare, at det hænger sammen med «kulturen», «fremskridtet» o.s.v. Men sådan er det nu ikke — tværtimod. Den påvirkning, som vi har været ude for gennem århundreder, kommende fra Forasien gennen Nordafrika og Rom, og hvis hovedpointe vi vel nok kan lægge i kristendommen, har ikke gjort os særlig dyrevenlige. Nej, det drejer sig her om noget oprindeligt i den nordiske natur, noget medfødt, noget der har rod i det blodbestemte nordiske livssyn. Det asiatisk-kristelige syn på den ting er i virkeligheden af en sådan art, at man med

fuldt overlæg kan sige: «Jeg respekterer dyrets liv ikke som en følge af, men på trods af kristendommen».

Selv uden at være stillet overfor citater fra bibelen må man indrømme, at kristendommen stiller mennesket som tilværelsens centrum, som den til ophøjelse og fuldkommengørelse eneste forudsete livsform. Alle andre livsformer bliver kun til staffage, til underhold (mad om man vil) for denne skabning. Man ser jo da også, at Gud skal have skabt mennesket i sit billede (selvom det jo sikkert er det omvendte, der er tilfældet) — absolut ikke i et dyrs eller en plantes skikkelse. Dyret er dermed reduceret, og alle bibelens moralbud bliver i virkeligheden kun til et gærde om «menneskeheden», et middel til at stabilisere denne fine position i tilværelsen.

Spørg en læg kristen, om ikke mennesket er alt, og

(Forts. side 7)

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

Trålerherjingene

på de norske fiskebanker utenfor den nåværende meningsløse territorialgrense må vel ha stilnet noe av i det siste. Iallfall er det blitt taust i pressen, hva det nå kan komme av. Forresten, kanskje den har fått et vink om ikke å trække England (og Tyskland med) på tærne?

Men vi, som i sin tid — og det er styggelig lenge siden nå — ustanselig tok saken opp, vi vil ikke tie stille nå heller. La oss isteden sitere fra en leder i **Fritt Folk** 20.12.1940:

«Det er våre kystbanker som er våre fiskeres livsrum, og behovet for å kunne gi faste bestemmelser som regulerer fiskerierne på våre kystbanker er derfor innlysende. Det kan her være nok å peke på at våre bankefiskere stadig har vært utsatt

for tap påført dem av utenlandske fiskefarkoster, og at det er til stede en sterk interesse motsetning mellom den utenlandske trålerdrift og vårt ordinære kystfiske.

Det lar seg overhodet ikke diskutere at bankene fra naturens side tilhører Norge, er en del av landet vårt, og det er et rimelig krav at bankene blir anerkjent som norsk territorium og undergitt norsk overhøyhet. Når ikke så er skjedd tidligere, skyldes det våre systemregjeringers avhengighet av havenes tyrann, England, og vår svake viljeløse utenriksledelse.»

Eftersom Tyskland tapte verdenskrigen var det naturligvis umulig for Nasjonal Samling å ordne saken dengang, midt under verdenskrigen lot det seg jo ikke gjøre. Senere har det gått 34 år og intet er gjort. Trålerne

herjer fremdeles vilt og vi har fremdeles en svak og viljeløs utenriksledelse.

Når vi

snakker om gamle dager, så er det på sin plass å peke på at ingen av de gjenlevende, som reddet Landsorganisasjonen da verst det knep under okkupasjonen, har fått noen hilsen ved organisasjonens 75-års jubileum 1. april 1974. Da den fra utlandet organiserte melkestreik førte til undtagelsestilstanden høsten 1941, var det på nære nippen at LO var blitt oppløst og midlene inndratt av tyskerne. Når man undgikk dette, var det bare fordi Nasjonal Samling hadde bygget opp sin spesielle Faggruppeorganisasjon (NSFO) og det fra denne kunne skaffes tilstrekkelig med folk til å overta ledelsen av LO med tilhørende forbund. De gjorde en stor innsats for de norske arbeidere selvom man idag ikke synes å være klar over det, og reddet også fagorganisasjonen gjennom alle okkupasjonsårene med medlemsstokken på det nærmeste intakt og med midlene i behold. Noen takk for det har de ikke fått. Isteden ble

de anbragt i fengsler og konsentrasjonsleire.

Striden om de to stortingsmenn

seiler videre for laber bris i avisspaltene. Den overlates stort sett til innsendere nå mens redaksjonene tier. Bortsett da naturligvis fra **Aftenposten**, som har bestilt en gallup til å slå fast at det er «flertall mot landssvikdømte som stortingsrepresentanter». Hele 61% av de spurte mente det, mens 33% mente de burde kunne velges og 6% ikke visste hva de skulle svare. Vi synes faktisk ikke dette var noe dårlig resultat. Det er oppmuntrende at tredjeparten av det norske velgerfolk — til og med av de Gallup har plukket ut — nå har tatt fornuften fangen og tar avstand fra humbugen. Bemerkeelsesverdige er det ellers at gallupen viser at nettopp Kristelig Folkeparti kan oppvise hele 68% for fortsatt hets og forfølgelse av motstandere fra dengang. De overrås bare av det imbesile Høyre, som kan mønstre 70. Er det Berg-gravs ånd som fremdeles svever over de kristelige vanne her i landet? En honnør

skal også SV ha for å ha hele 62% for at landssvikdømte skal kunne velges til stortingsrepresentanter. Men så er det jo på sett og vis part i saken. Ikke bare fordi det er fra SV de to representanter det gjelder kommer, men også fordi vi nok synes at kommunistene som deltar i koalisjonen vel også burde vært straffet for «landssviket» inntil juni 1941 da Sovjet kom med, hvis da noen overhodet burde vært straffet — rent bortsett naturligvis fra dem som straff fortjente: Nygaardsvoldsregjeringen.

Sverre Løberg,

som det har vært nokså taust om siden Jacobsensaken og hans avgang fra Stortinget, har livnet til igjen i forbindelse med saken om «landssvikerne» og drar i felten mot Albert Wiesner, naturligvis i **Aftenposten**. Og så skriver han dette: «Når det gjelder høyesterettsadvokat Albert Wiesner og «dømmekraften», er det tilstrekkelig for meg å vise til at det ikke er så lenge siden jeg ble konfrontert med Wiesner, både i byrett og Høy-

(Forts. side 7)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

HVA LIGGER BAK WATERGATE-ROMMELEN?

Herr redaktør.

I «Zions Vises Protokoller», møte 10, punkt 11, «Panama. Folkerepresentasjonens og presidentens rolle», leser vi:

For å oppnå dette av oss ønskede utfall, (henviser til forrige punkt «...uro som endelig vil rive statene i stykker») — må vi sørge for at det blir valgt slike menn som presidenter, som i sin fortid har hatt et eller annet mørkt punkt, et eller annet «Panama». Da har vi dem helt i vår hånd.»

Visse svindlerier og bestikkelser omkring byggingen av Panamakanalen i 90-årene i forrige århundrede var en svær belastning for en rekke franske politikere.

Uansett Nixons rolle er «Watergate» en stakkarslig Panamaskandale. Men den synes å være stor nok til å gjøre presidentens stilling usikker og temme ham. Til HVA?

Pussig at Kissinger er gått helt fri for ethvert WG-stenk på sitt navn.

Oscar Aall.

TID FOR NUF

Herr redaktør.

En av Be-Ne-Lux landenes ministre for utviklingshjelp uttalte seg for en tid siden, og benektet at det i dag finnes noen nasjonal løsning på verdens problemer. Det har han selvsagt rett i hvis han legger til grunn de politiske retningslinjene som dagens borgerlige og sosialistiske partier har. Alle ekte nasjonalister vet jo at den sjansen

forlengst er tapt for dagens «nasjonale» demokratiske partier. De liberale og de sosialistiske partiers unnfallenhet overfor internasjonalsismen kan bli skjebnesvanger. Det synes som om verden går mot et fullstendig kommunistisk «paradis».

Dette er en av grunnene til at jeg har meldt meg inn i NUF. Jeg er overbevist om at mange vil følge mitt eksempel i tiden framover.

Meningsfeller! bruk alle midler for å spre opplysninger om «Folk og Land» og Nasjonal Ungdomsfylking!

V. L.

HVORFOR IKKE OMVENDE PAPEGØYENE?

Herr redaktør.

I den Kr.F.-nære Oslo-avisen *Vårt Land* leser vi at det snart er flere «...fargede enn hvite kristne...» i det som lystige europeere har kalt «menneskeheten». *Vårt Land* skriver: «Omkring år 2000 — om 26 år — regnes med at de kristne tilhørende den gamle kristenhet vil utgjøre omkring 800 millioner, mens de troende i den tredje verden antas å ha nådd en milliard troende».

Vårt Land forutsier at det kan bli aktuelt med en «...toveis-misjon, slik at de fargede kirkene tar opp misjon i den gamle kristne verden».

Vi synes ideen er ypperlig. Vi vil foreslå at man som en slags nødhjelp sender et fall-skjerm-misjonærkorps til Telemark, de øvre deler av Gudbrandsdalen, ... Stokkmarknes i Lofoten og Kierschowgate 5 i Oslo. Der er det sannelig omvendelsesbehov.

Ø. H.

Hva er landssvik - - -

(forts. fra side 3)

NS-medlemmer dømmes til opptil 10 års fengselstraff eller konsentrasjonsleir fordi de måtte skjønne det «retten» ikke ventet at nevnte herrer kunne skjønne.

Rart var det at h.r.adv. Bødker med dette intelligensnivå fortsatt kunne brukes som regjeringsadvokat.

Norge kom på linje med landene øst for jernteppet. Man ble dømt for hva man mente. Døgt med den forskjell at her i landet ble man frikjent for de forbrytelser man hadde gjort hvis man bare tilhørte de rette grupper.

Derfor har Norge rekord i justismord, i titusentall. Skal man 30 år etter denne rettsskandale le eller gråte? N. J.

Møte med . . .

(forts. fra side 2)

over hvert eneste ett av dem.

Siden 1951 har han delt sitt liv med en sjelden fin kvinne — Grete. Trofast og med verdens mest praktfulle humør og humor, har hun gitt ham den støtte som ingen annen kvinne kunne ha gitt ham. Derfor er det en opplevelse å være gjest hos disse to. Derfor var det også med fryd vi benket oss i hans gildesal på hans 70-årsdag og ga ham den hyldest, som han så ærlig fortjener.

Vi ønsker ham igrunnen bare en ting heretter: Mange gode og rike år som ekte mann, far, kunstner og menneske.

Hva hendte - -

(forts. fra side 1)

hvor den bevisst lot seg oppdage et stykke innenfor munningen og satte kursen utover for full fart. Hensikten var åpenbart å forlede de norske marinestridskreftene til å tro, at byttet hadde greid å manøvrere seg klar av peileapparatene og stukket til havs.

Men nordmennene lot seg ikke narre. For på dette tidspunkt var den første u-båten allerede sprengt i stumper og stykker av de norske våpen.

Derefter ble eftersøkningsen offisielt avblåst og fartøyene forlot området. Bare minesveiperen «Narvik» ble tilbake i Sognefjorden, hvor den drev «rutinemessig patruljering» i halvannen måned; et forhold som i seg selv er bemerkelsesverdig da norske skip normalt ikke patruljerer inne i fjordene.

Spekulasjoner omkring hvorfor russerne opererte i våre vestlandsfjorder, skal vi ikke berøre her — det interessante er hvordan den kunne «unnsnippe» den felten den var gått i, når den norske marine først hadde besluttet å bruke sine våpen mot den. Det danske blad mener altså at den sløtt ikke unnsnapp, og at det bare var topp-politikerne, som ikke turde komme frem med sannheten av frykt for storpolitiske forviklinger. Begge u-båtene var blitt iaktatt i begynnelsen av november, da de passerte ut gjennom Øresund, men bare den ene er foreløpig vendt tilbake til sin base i Østersjøen. Det skulle bekrefte mistanken.

År om annet registrerer nordmennene minst et halvt snes slike «flåtebesøk» i sine farvann. En av grunnene til at man for en gangs skyld tok hardt på de inntrengende u-båter, kan ifølge det danske bladet ha vært at man ville få en slutt på denne trafikken. Men landets nære beliggenhet til østblokken gjorde det nødvendig å gå stille i dørene for å unngå ytterligere konfrontasjoner.

Dette kan også være grunnen til at den i og for seg oppsiktsvekkende danske reportasjen er blitt møtt av en slik øredøvende taushet i norske massemedier, som ellers pleier å ha en svært så utviklet sans for slike historier.

Men ytterligere detaljer er det neppe mulig å trekke frem, slutter det danske bladet «Ugens Rapport» — de impliserte parter vil begge hevde at det er løgn.

Men vi andre kan jo trekke våre egne konklusjoner.

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Toliver/Constable:

Holt Hartmann vom Himmel! Beretningen om verdenshistoriens største krigsflyver, Erich Hartmann, mannen som oppnådde 352 luftseire under Den 2. verdenskrig. Etter 11 år i russisk fangenskap, vendte han tilbake til Tyskland for å bli kommandør for det nyopprettede Luftwaffes første jetjageravdeling. Spennende lesning. 334 s., ill., innb. kr. 54,—.

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpenhåndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc. 206 s., ill., innb. kr. 77,—.

Jørgen Sehested:

Broholm-mødet — og andre erindringer fra besættelsestiden. Den kjente danske hoffjegermester ser tilbake på epoken 1940-45. 252 s., ill., ppb. kr. 54,—.

Peter Strassner:

Europäische Freiwillige. Die 5. SS-Panzerdivision Wiking. Den berømte Wiking-divisjonens historie fra den spede begynnelse i krigens åpningsfase frem til kapitulasjon og fangenskap. Med et fyldig tillegg omf. bl.a. oversikt over kommandoforhold og fortegnelse over divisjonens ridderkorsinnehavere. (Med boken følger divisjonens Årmeband.) 448 s., rikt ill., innb. kr. 67,—.

Helmut Damerou:

Deutsches Soldatenjahrbuch 1974. Den 22. årgang av det kjente bokverk, som i tekst og bilder tar vare på det beste i tysk «Soldatentum» og i militærtradisjon. 432 s., innb. kr. 53,—.

Bemærkelsesværdig dansk nytgivelse:

Joseph Goebbels:

«Bolsjevisme i Teori og Praxis».

D.N.S.U. udviser et stort arbejde med at oversætte og nyudgive skrifter og bøger, der kun findes i små eksemplarer. En del, bl.a. «Uddrag af Talmud», er således tidligere for omkring 30 år siden forsvundet fra boghandlerne — masseopkøbt af ukendte personer.

Sidste skud på stammen er som nævnt ovenfor gengivelsen af en tale holdt af rigsminister dr. Goebbels på partikongressen i Nürnberg.

Hæftet er interessant, fordi talen indeholder forudsigelser om kommunismens imperialistiske mål og politiske vanvid, hvilket dengang blev afvist af borgerskabet som værende overspændt fantasi.

I dag ser man, at dr. Goebbels' store indblik i kommunismens natur gav ham et vid syn, der kunde forudsige den verdenspolitiske udvikling foreløbig et halvt århundrede frem. —

Se i øvrigt annoncen i dagens avis.

han kunne SE med det.

Vår landsmann, som hørte på utredningen, var også av velkjent kaliber og lot seg ikke uten videre dupere. Han svarte:

— En kamerat av meg mistet fire fingre. Han fikk satt på kuspener istedenfor fingre, og nu melker han flere liter om dagen.

— Nei, slå av litt, sa amerikaneren, — den biter jeg ikke på!

— Spør han med emaljeøyet, svarte vår landsmann — det var han som så det.

HUMØR- sveiten

Norskamerikaneren var på besøk i gamlelandet, og karakteristisk nok la han klossalt ut om forholdene «over there». Særlig var det den amerikanske legevitenskapen, som imponerte, og han påsto at han hadde en arbeidskamerat, som hadde fått et kunstig øye av emalje — og det var så fantastisk at

Dyret og norden - - -

(forts. fra side 5)

han vil samtykke. Spørg en prest, og han vil formodentlig forsøge at slippe uden om ved hjelp av citater, der skulle hæve dyrenes anseelse — den symbolskedue o.s.v. — ting der imidlertid kun kan virke som understregninger af det centrale i vor påstand.

Heroverfor står den, trods kristelige påvirkning bevarede, udtalt nordiske forestilling om Guds ligelige og retfærdige kærlighed til ethvert levende væsen. Mennesket har ingen, absolut ingen «ret» til livet forud for nogen anden skabning. Bonden dræber ikke sit svin, fordi han har «lov» dertil, men simpelthen fordi han er nødt dertil. Hvis han nemlig ikke dræber svinet, dræber svinet ham (så dør han af sult).

Hvor mange mennesker vil i grunden have forstået,

at vi her står over for noget så aldeles modsat i to kulturer, overfor en milevid kløft, over hvilken ingen bro går, hvor intet kompromis er muligt. Her har vi i en nøddskal det livsfjerne asiatiske jødiske livssyn: Paradisets Have, hvor den evige fred breder sine skærmende vinger udover skarerne, hvor vi alle er «brødre» o.s.v., og heroverfor Nordens heroiske livsvirkelige syn: Kampen for tilværelsen, kampen som aldrig må ophøre, troen på, at livet fortsættes kun ved at det ene liv sluger det andet og dertil samarbejdet og forståelsen mellem de enkelte nationer og racer ved erkendelsen af egenarten, den gensidige respekt. Det var ikke grum krigslyst eller blodtørst, der var drivkraften i vores forfædres forestillinger om, at de skulle dø på valen og ikke i halmen. Der taledes her sindbilledligt: ved at undlade at kæmpe forspilder man retten til at leve. Overfor troen på en stor forskelsløs «menneskehed» (som vi kender lige vel fra kristendom, liberalisme og marxisme), står den nordiske respekt for egenarten. Netop fordi jeg elsker mit og mine (forældre, fædreland, symboler o.s.v.) forstår jeg andres lignende følelser for deres.

Det ville føre for vidt her i denne artikkelen at komme ind på følgerne af de her anførte ting. De rækker nemlig langt ud og stikker dybt, hænger nøje sammen med spørgsmålene: sandhed, ret, synd, nåde, forløsning o.s.v. Lad os blot til slut sige, at den nordiske respekt for andres liv har lige lidt at gøre med mordlyst og blodsødenhed. Nordboen lader andre være i fred, indtil tingenes ting nødvendiggjør øksehugget.

Han ved nemlig, at det parlamentariske kompromis ikke er løsning i sig selv, men kun er henholdende. I alle forhold kender han kun løsningen: ENTEN — ELLER.

Meninger . . .

(forts. fra side 5)

esterett, og hvor Wieseners dømmekraft ikke strakk til». Det som ikke strakk til var vel ikke Wieseners, men det norske rettsvesens dømmekraft. Samt naturligvis Wieseners muligheter til å karakterisere det norske rettsvesen etter fortjeneste. Han var jo avskåret fra det fordi han har sitt levebrød innen-

for den såkalte rettsstat og ikke godt kan karakterisere dommerne etter fortjeneste. Men noen fjær i hatten for Løberg, eller noe bevis på hans dømmekraft er det vel intet normalt menneske som kan plukke frem av de skandaløse rettskjennelser i Løbergsaken.

Sant nok

ARBEIDERBLADET peker på at «de som kjemper for en borgerlig samling har ingen merkesaker som de ønsker å gjennomføre. Det er for å stanse eller bremse Arbeiderpartiets demokratiseringslinje vi nå ser små til løp til borgerlig samling.»

Ganske riktig! De har intet å sette opp mot det de venstreradikale står for, slik de heller ikke hadde noe dengang Nasjonal Samling ble stiftet — nettopp av den grunn. NS la frem de merkesaker det var rimelig å kjempe for, men slapp ikke til fordi de borgerlige da samlet seg — mot NS — sammen med marxistene.

Nr. OLM 771

Grammofonplater

TIL SALGS
GJENNOM

BOKTJENESTEN

Nr. OLM 771/1-2

NYHETER VÅREN 1974

Nr. F 1680 *Berühmte Militärmärsche I.* (Blasorch. Max Höll). Unter dem Doppeladler. 94er Regimentsmarsch. Salut a Luxemburg. 99er Regimentsmarsch. 6er Landwehr Regimentsmarsch. Schlesier-Marsch. Aller Ehren ist Österreich voll. Waldstätten-Marsch. 8er Regimentsmarsch. Böhmerland-Marsch. Hoch Habsburg. Für Österreichs Ehr. Reisinger-Marsch. Kr. 35,00.

Nr. F 1681 *Berühmte Militärmärsche II.* (Blasorch. Max Höll). Die Bosniaken kommen. Vorwärts-Marsch. Alt Starhemberg-Marsch. 9er Landwehr-Regimentsmarsch. Krieghammer-Marsch. 84-Regimentsmarsch. Kaiserjäger-Marsch. Philippovic-Marsch. Vorwärts mit frischem Mut. O' du mein Österreich. Egerländer-Marsch. Erzherzog Albrecht-Marsch. Retraite. Kr. 35,00.

Nr. F 315 *Märsche die um die Welt geben.* (Blasorch. Max Höll). Utdrag av platene F 1680 og F 1681 (kun begrenset antall på lager). Kr. 35,00.

Nr. OLM 771 *Luftwaffe.* (Originalopptak fra 1933-45). Prinz Max Brigade-Marsch. Bombenflieger-Marsch. Reveremarsch (Condor Legion). Stuka-Lied. Militärsignal-Marsch. Flieger sind Sieger. Graf Zeppelin-Marsh. Rot scheint die Sonne. Lied der Junkers Flug- und Motorenwerke. Es blitzen die Stählernen Schwingen. Flieger empor!

Hermann Göring-Marsch. Volk ans Gewehr! Kr. 40,00.

Nr. OLM 472 *Il Duce.* (Originalopptak fra Mussolinis Italia). All' armi! Canto della victoria. Inno a Roma. Mediterraneo. Figli della lupa. Ballilla. Giovani fascisti. Inno degli studenti universitari fascisti. Ala imperiale. La marcia delle Legioni. Battaglioni M. Lilli Marlene. Giovinezza (sunget av B. Gigli). Kr. 40,00.

Nr. OLM 973 *Wehrmacht.* (Originalopptak fra 1933-45). Siegesfanfare. Weichsel und Warthe. Rosemarie (Es ist so schön). Gegen Briten und Franzosen. Der Tod in Flandern. Lied der Panzergranadiere. Allen voran. Pariser Einzugsmarsch. Sieg Heil Viktoria. Unser Rommel. Wir stürmen dem Siege entgegen. Von Finnland bis zum Schwarzen Meer. Lied der Panzergruppe Kleist. Der treue Feldsoldat. So kämpft nur unsere Infanterie. Deutschland-Lied. Kr. 40,00.

Nr. 771/1-2 *Triumph of the Will.* Fra filmen om den storslagne rikspartidagen i Nürnberg 1934. Horst Wessel-sangen som symfoni, samt en masse sang og musikk, talekor etc. Opptak av stemmene til Hitler, Hess, Rosenberg, Dietrich, Todt, Ley, Goebbels, Hierl og andre. Hitlers yndlingsmarsj Badenweiler, SA-sangen, HJ-sangen og masse anblitzen die Stählernen Schwingen. Flieger empor! To plater kr. 80,00.

TIL VÅRE PLATEKUNDER

Platene nr. 771 (Luftwaffe) og 973 (Wehrmacht) er midlertidig utsolgt fra lager. De var åpenbart noe mange hadde ventet på, så beholdningen tok slutt kort tid etter vår første annonse.

De som ennå ikke har fått sin bestilling effektivert, må dessverre regne med en ventetid på omkring en måned, da platene kommer helt fra USA.

Boktjesten

DNSU's FORLAG MELDER:

Skriftet «Løgnen om de 6 millioner», er på grunn av stor pågang midlertidig utsolgt. Et nytt opplag er planlagt og i den forbindelse bes alle interesserte henvende seg til forlaget og bestille på forhånd, slik at man kan få trykt et tilstrekkelig antall. Skriftet, som egner seg bra til spredning, vil koste: 1 eks. - 2,00 D.kr., 100 eks. - 15,00 D.kr. inkl. porto.

DNSU's FORLAG TILBYR:

Martin Luther: Jøderne og deres løgne	10,00 D. kr.
Utdrag af Talmud	18,00 —»
Frits Clausen: Den nationale socialisme	12,00 —»
Dr. Goebbels: Bolsjevismen i Teori og Praxis	12,00 —»
Matt Koehl: Hitler er fremtiden	5,00 —»

BESTILLINGER RETTES DIREKTE TIL:

DNSU, Boks 449, DK-8100, Aarhus C, Danmark

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse bladets ekspedisjon.

KRISTIANSAND S.:
Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:
Svolvær Bykiosk

BERGEN:
Narvesens butikk, Oasen
Butikkcenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

HOLMESTRAND:
Narvesens butikk, Torget

FAUSKE:
Narvesens kiosk

SAUDA:
Narvesens kiosk, Triangelbyg.

STAVANGER:
Narvesens kiosk, Arneageren

DRAMMEN:
Narvesens kiosk, Bragernes
Torg

TRONDHEIM:
Madsens Bladforretning, Olav
Tryggvasonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

BODØ:
Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

MOSS:
Narvesens kiosk, Sparebanken

MO I RANA:
Narvesens kiosk, Langmohei

FREDRIKSTAD:
Narvesens kiosk, Blomster-
torget

OSLO:
Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosker, Østbanen,
Vestbanen og i Stortingsgaten
Eli Ma, Ole Vigsgt. 12
Bladets ekspedisjon

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

Nasjonal Ungdomsfylking . .

(forts. fra side 1)

tisk venstreside i politikken. Ut fra grunnverdien i en nasjonalistisk tenkemåte, nemlig hensynet til hva som tjener mitt folk og min rase, har nasjonale kretser gjerne stått mer sympatisk til høyresiden enn til venstresiden. De borgerlige kritiseres, men ansees likevel som «det minste onde». Oo i «mørkeblå» organer som **Farmand** og **Morgenbladet** har man vel ment å finne nærmest fordekte talerør for den idé man selv representerer.

Jeg mener det er på tide å ruske opp i disse tilstivnede og skadelige forestillinger. La oss se hvem som i praksis tjener norske interesser i en del konkrete saker:

Da Island kjempet for en 50-mils fiskerigrense og dermed for sin eksistens, ble dette utsatt for sterk kritikk fra det «mørkeblå» hovedorgan **Farmand**. Hensynet til en liberal verdensøkonomi kom først. I spørsmålet om en norsk femti-milsgrense har **Farmand** og **Morgenbladet** vært like kritiske. På den annen side har **Sosialistisk Valgforbund** og populistiske grupperinger fra første stund gått konsekvent inn for en utvidelse av fiskerigrensen.

De lovende olje-funn på norsk område i Nordsjøen kan ved en fornuftig utnyttelse bli av stor betydning for Norge og Norden. Så opplever vi at trillingene **Morgenbladet**, **Farmand** og **Handels & Sjøfartstidende** igjen går klart mot fedrelandets interesser. **Morgenbladet** taler om våre forpliktelser overfor USA. **Farmand** raser mot en statlig kontroll med olje-ressursene.

Til sammenligning kan vi lese artikler av SV-politikeren **Berge Furre**, der han gjør seg til talsmann for en utnyttelse av Nordsjø-oljen i takt med det norske forbruk, og under effektiv offentlig tilsyn.

I nær tilknytning til dette er vurderingen av den såkalte øko-krisen. **Farmand/Libertas/Morgenbladet** driver ren hets mot det de kaller dommedagsprofetene, mens sosialistiske skribenter som **Ottar Brox**, **Hartvig Sætra** inntar standpunkter som til forveksling kan ligne dem vi finner hos vår egen **Hoas**.

Slik opplever vi i sak etter sak hvordan de borgerlige reaksjonære motarbeider Norges interesser. La oss med en gang understreke at motivene for det vi har påvist av riktig stillingtagen

VAR STALIN EN HEMMELIG NASJONALIST?

Den fordums russiske diktor og generalissimus, Josef Stalin, skal engang ha uttalt seg om kriteriene på en nasjon, og stilte opp følgende punkter som avgjørende: «En nasjon er et (1) historisk oppstått (2), varig fellesskap mellom mennesker med felles utspring i (3) sprog, (4) territorium, (5) økonomisk liv og (6) i den mentalitet, som kommer til uttrykk i den felles kulturarv. Det er utelukkende dersom samtlige kjennetegn er tilstede samtidig, at vi kan tale om en nasjon.»

Dette er en ypperlig definisjon av begrepet nasjon, skriver det svenske bladet «SYNTES». Den viser krytallklart, at innvandrere aldri kan være medlemmer av en nasjon — de oppfyller jo ikke et eneste av de seks kravene. Og enda mindre alle på en gang. Dertil er det syvendte og overordnede krav:

hos sosialistene kan være høyst forkastelige. Helt skal vi ikke likevel se bort fra nasjonale strømninger i det brogede ny-sosialistiske landskap. Det er eksempelvis verd å legge merke til gammelradikaleren **Sigbjørn Hølmebakk**, som går inn for et sterkt norsk forsvar.

Og selvfølgelig ligger vi ut fra en nordisk målestokk i mange utenrikspolitiske spørsmål på linje med de «mørkeblå». Deres forsvar for Portugals, Syd-Afrikas og Rhodesias ensomme kamp har vår sympati. Deres anti-kommunisme synes vi imidlertid preges av alt for sterkt engasjement for venstre-liberale intellektuelle i øst-statene. Og deres servilitet overfor USA-liberalismens manipuleringer er ett av høydepunktene i norsk husmannsånd.

Hvis vi skulle våge oss på en konklusjon etter disse tallrike sidesprang, måtte den gå ut på at nasjonalister, og fremfor alt ungdomsnasjonalister, bør bevare skepsis og uavhengighet overfor frontlinjene som krysser vårt politiske landskap. Det er temmelig lik fordeling av stormakts-tilbedelse og underordning på begge sider av skyttergravene. Vi har nevnt eksempler på avvik fra marxismen blant venstresosialister. Vi kan muligens finne lignende avvik fra liberalistisk materialisme også blant borgerskapets ytterliggående.

Men prinsipielt må norsk og nordisk nasjonalisme stå like fjernt fra begge.

nemlig «rase» ikke nevnt med et ord i denne sammenheng.

*

GIFT FRA ISRAEL

Dr. Nils Dahlbeck, kunne nylig i svensk radio fortelle om en utstrakt bruk av gift i israelske grønnsaks- og fruktavlinger. Giften blir brukt mot småfugler, som dør langsomt og pinefullt. Dette gjøres med hensikt av de Israelske jordbruksmyndighetene, da de forgiftede fuglene sakte faller til marken og flakser med vingene en god stund før de dør og på den måten også skremmer vekk andre fugler. Dr. Dahlbeck vil ha en skjerpet kontroll av importen av frukt og grønnsaker fra de land hvor slike gifter brukes, da de allerede er forbudt å benytte i Sverige.

Hva andre skriver - - -

(forts. fra side 2)

eksplosjon av svarte babyer født utenfor ekteskap — det hele for hvite skattebetaleres regning. Og hvis man dertil inkluderer at meksikanere og puertorikanere regnes som «hvite» av folkeregisteret, kan vi anta at sammen med negrene, er det de ikke-hvite som står for 20% av den årlige befolkningstilveksten. Enda mer nedslående er innvandringens bidrag til vårt folks profil. Hver tredje «nye» amerikaner er en immigrant. Og siden praktisk talt all «hvit» innvandring er stoppet, vil det si at det kombinerte fødselsoverskudd hos negre og andre farvede utgjør hele 50% av den årlige befolkningstilvekst!!!

(Charlottenlund)

Fra Sovjet antydes det ofte, at NATO er en angrepspakt rettet mot østblokklandene. Det kan derfor være ganske forfriskende å høre, hvordan en ledende NATO-offiser karakteriserer NATO-soldatene. Bemerkningen er særlig rettet mot hollandske soldater, men kan sikkert med like stor rimelighet sies til danske:

— Sammenligner man NATO-soldaten med den tap-

DEN SOM LER SIST . . .

Den vestlige verden har bedrevet sin sanksjonspolitik overfor bl.a. Rhodesia og Syd-Afrika i den forvissning om at landene ikke hadde noen skikkelige muligheter til å besvare en slik handelsterror. I denne oljekrisens tidsalder har den rhodesiske minister for gruvedrift, Ian Dillon, uttalt, at Rhodesia har verdens største kullreserver innen sine grenser, og at han var helt sikker på at den dagen ikke var langt unna, da vestens stormakter gjerne ville kjøpe kull fra Rhodesia for å lage olje av den. Ministeren sa det selvfølgelig ikke rett ut, men sammenhengen røpet, at han kanskje gledet seg til å skulle kunne ønske vestmaktene et lite «takk for sist».

*

EN BEFOLKNINGSEKSPLOSJON I PARENTES

I en gammel statistikk leser vi at det i 1950 var bare 500 — fem hundre — fargede i hele Norden. Hvor mange det er idag, forteller ikke vår kilde noe om, men tatt i betraktning at det bare i Oslo finnes nesten syv tusen fremmede innvandrere, hvorav omkring 1500 er fargede, kan man jo danne seg et bilde av tendensen i «utviklingen». Et annet forhold er at denne oppgaven bare gjelder de yrkesaktive — de øvrige familiemedlemmer er ikke medregnet. — For øvrig ser det ikke særlig bedre ut i våre mellom- og nordeuropeiske naboland, snarere tvert om. De seneste oppgaver vi har fått inn, forteller om et innvandrer-tall på 5 millioner i Storbritannia, 5 millioner i Frankrike, 5 millioner i Tyskland, 5 millioner i Benelux plus Sveiz og 5 millioner i Norden. Og da er også de illegalt innvandrede anslagsvis medregnet.

re soldat Schwejk, så forekommer den sistnevnte så disiplinert og angrepslysten som en soldat fra Waffen-SS. Nato-soldaten er slapp, doven, uinteressert og — tross all mulig belæring — ganske uvitende om sin skjebne i en konfliktsituasjon. Han betrakter sin frihet som et uanstendig gode, som Vårherre har skjenket ham og hans folk. Det å ville angripe andre nasjoner med en slik flokk er en lattervekkende tanke — å skulle forsvare et kontinent med den — en tragisk!

HITLER

STADIG FOR OPPADGÅENDE

Stadig nye gjenstander med en eller annen tilknytning til Adolf Hitler eller hans kollegaer trekkes inn i strømmen av samlere objekter, som omsettes til anselige priser. Noe av det siste vi har hørt om, er brever og dokumenter med diktatorens navnetrekk. På en auksjon i København nylig ble et utnevnelsebrev signert av Hitler og kontrassegnert av dr. Goebbels solgt for tusen kroner etter at det var gitt et utall bud. Samtidig gikk et eksemplar av Hamsuns «Sult» for 4100 kroner. Men da var det riktignok innlagt et brev fra forfatteren til Quisling. Slike brever skal ha steget kolossalt i pris i det siste og er blitt et ettertraktet bytte for samlere og spekulanter.

*

PROGRESSIVT?

I Grange Mount i Birkenhead (England) var det en arbeidsløs 19-åring, som en dag kastet en mursten gjennom et butikkvindu og til sammen forårsaket ødeleggelser for 64 pund. En uke senere kom gjerningsmannen helt uanfektet slentrende inn i butikken og ba innehaveren om å få tilbake murstenen, noe sistnevnte ikke uten videre ville gå med på. Ha ba isteden den foretaksomme gjerningsmannen om å reise og ryke. Det var ikke særlig lurt, for ynglingen meldte ham til politiet for tyveri av stenen. Vår kilde forteller intet om utfallet av saken, men vi antar at den unge mannen har fått en klekkelig erstatning.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

*

**FOLK OG LAND
I DANMARK**
2920 CHARLOTTENLUND
Postbox 57

*

Abonnementspriser 1974:

Kr. 70,- pr. år, kr. 35,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår.

Bruk postgirnr.: 16 450
Løssalg kr. 2,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo